

ANUL II.

Nr. 35

SIBIU,

30 August

1931.

Supliment la foala „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

„Da, un nebun sunt.“)

Cei doi drumeți cari călătoreau în acelaș compartiment de tren cu mine, erau doi soți.

Veneau dintr'o scurtă vizită, de 2—3 zile, dintr'o localitate Ardeleană, unde soțul pare a fi avut un rost duhovnicesc. Cel puțin așa am desprins eu din vorbirea ce s'a petrecut, câteva ceasuri, în preajma urechilor mele.

Zicea femeia, omului ei:

»Vezi bine, când te știi eu, nu erai așa. Când discutai, toată lumea se strângea în jurul tău! Erăi interesant. Vorbeai și scriai cu răsunet. Aveai un rang în lume. Acum ai dat toate pe una...«

Eram intrigat să aflu povestea oamenilor acestora și deși mă făceam că stau cu ochii fixați în necunoscut, ciuleam urechile la discuția care prindea să mă fure.

»Ai dat toate pe Hristos al tău, continuă femeia. Nici nu bagi de seamă cum ai ajuns un maniac. Nu-mi închipui cum poate să se prostescă în așa hal un om deștept ca tine.

»Te-au luat oamenii la ochi. Ai noștri, toți, îmi fac zile amare spunându-mi în batjocură că am »bărbat bisericos«. De ce nu te-ai făcut preot? Barim atunci, nu-mi păsa.

Te pomenești, îmi ziceam în gând, că omul acesta, care ședea ca un învinuit pe banca Tribunalului, dar c'o înșeninare care mă mișca, din ce în ce mai mult, o fi vr'unul din »Oastea Domnului«?

Și femeia își urmă firul...

»Ce înseamnă asta, să nu mai lași oamenii în pace? Ai o credință. Foarte bine, păstrează-o pentru tine. Sau poate vrei să creștinezi tu oamenii? Ce este aia »frate« și »soră«, cu Pachița spălătoreasa, cu Ion vizitiul, cu Constantin feciorul? Nu vezi că ți-ai pierdut demnitatea? Nu vezi zâmbete de dispreț în colțul gurii la oamenii cu care te întâlnești? Cu ce respect te înconjură altă dată lumea!«

Invinuirile acestea mă interesau nespuse de mult. E aceiași școală a lui Hristos pretutindeni unde se găsește un

mărturisitor al Lui. Aceleași pricini, aceleași urmări.

»Ai băgat de seamă, dragă, la oamenii la care am fost zilele acestea? Sunt și ei religioși! Erău acolo și preoți doar. Ai văzut că fetele lor dansează...«

Aha, îmi zisei, cucoana trebuie să fi având patima dansului și desigur că omul acesta pe care-l avea în față nu e prietenul balurilor și nunțiilor.

»Când au aflat, bietele fete, că vii tu, nu știau săracele unde să se ascundă cu telefonul. Afiaseră că ești un maniac exagerat. Tu nici nu știi, ce nesuferit ai devenit! Au răs toți, pe înfundate, când au auzit că le spui din Scripturi în loc să le spui din literatură, din filosofie. Unul din oaspeți, când a fost întrebant, ce faceți, văzând că nu mai isprăvești cu cântările acelea religioase, a răspuns batjocoritor: »miorlăie bisericește!«

»Ai ajuns ca o babă de biserică: Post, rugăciune, împărtașanie. Și atât!«

»Aceasta e oare viața? Uită-te și vezi-o în tot largul ei: Să cânti, să răzi, să dansezi, să petreci »ca lumea«, nu ca neoamenii!

»Nu cumva ți-ai închipui că fetele noastre or să trăiască așa ca la călugărie? Fără să petreacă, fără să danseze, fără să se pudreze?«

Femeia vorbea cași când nimeni n'ar fi fost acolo în compartiment. Sau poate, tocmai fiindcă vedea pe cineva într'un colț!

Omul stătea neturburat.

Din când în când răspundea scurt, blajin și cu duioșie.

— Imi pare rău — răspunse în sfârșit cel ocărat — că din pricina mea suferi așa de mult, că disprețul »lumii« pentru mine îți tulbură tihna. Eu gândesc că, dinpotrivă, ar fi o pricină de bucurie. Nimeni nu aruncă în crengile goale. Cât despre mine, dau cu mare ușurință, toate bucuriile de altădată. Și »respectul« de care mi-ai pomenit! Și »deșteptăciunea« cu care mă grozăveam! Toate acestea erau nisipul fugător pe care-mi clă-

disem viața, era încrederea în mine, numai în mine, nimic în afară de mine.

Când am cunoscut pe Domnul, am cunoscut singurul sprijin care nu se clatină. »Lumea« poate râde. E în firea ei. O plâng că nu știe unde merge cu petrecerile ei. Eu am o siguranță de stâncă. De aceea, la disprețul cu care mă privește, eu mă bucur. Tu n'ai să știi, poate, niciodată ce înseamnă fericirea de a suferi ocară pentru Domnul! Ocară că ești sănătos la minte, sănătos la suflet!

Femeia îl privea, pe omul ei, cu spatele. Se uita la priveliștile fugătoare din calea trenului.

Și când se întorcea, o clipă, îi mai aducea aminte omul de »prietenia lumii« care »vrăjmășie lui Dumnezeu« este, de »nevinovatele plăceri« cari deshid, pe nesimțite, ușa păcatului, și de creșterea duhovnicească pe care, crede, că e bine s'o aibă copiii din partea părinților.

— Nu vezi că ești nebun, a zis femeia la stația la care coborau?

— Da, un nebun sunt, a răspuns omul. Dar un nebun pentru Hristos.

I-am urmărit pe cei doi o bună bucată de vreme până

i-am pierdut în mulțime. Pe urmă i-am urmărit în gând.

Vedeam doi oameni. Uniți prin legătura căsătoriei. Aveau copii. După cât am înțeles, fete. Unul din ei om duhovnicesc, altul »prieten pătimăș al lumii«. Intre ei o prăpastie. In care n'au căzut... pentru că era puntea cea binecuvântată a copiilor. Și pentru că »bărbatul credincios sfințește soția necredincioasă«.

Femeia era îndurerată. Mănioasă chiar. Pentru că »tihna« i-a fost tulburată! Ah, sărmană tihnă pe care ți-o dă vulcanul lumii! Și fața omului era umbrită cu'n nauraș de tristețe... Dar câtă deosebire! Noor de grindină. Noor de ploaie bună! În tristețea duioasă a omului, am cetit durerea tuturor celor ce nu și-au putut câștiga încă, pentru Hristos, casa lor. Și mi-am adus aminte de vorbele Nazarineanului: »Un proroc nicăeri nu este prețuit mai puțin decât în patria lui, între rudele lui și în casa lui« (Marcu 6, 4).

Să fi fost omul acela din »Oastea Domnului«? Eu n'am putut să mă amestec în »treburile dinăuntru« ale unei case ca să aflu mai mult. Dar am văzut în »casa« aceia »duhul lumii« și »duhul lui Dumnezeu« în războiu.

I. Gr. Opreșan.

Prietenul de azi!

Azi a venit și m'a întrebat: ce binefăcătoare și de pace aducătoare, clipe, mi-a făcut intrarea mea în societatea, frăția, sau cum vrei să o numești »Oastea Domnului«?

Și înduioșată inima mea i-a răspuns prin două lacrimi, ce-mi ieșiră'n prag de ochi. Ele erau pline de înțeles și puteau grăi mai mult decât gura mea. Ele-l priveau.

Două boabe de rouă, cu două dorințe nemărginite, erau animate între gene, spre văzul celui ce m'a întrebat.

Și'n glasul prietenului am auzit un oftat înăbușit, care îl tulbura adânc, pentru cele de până acum.

Din marginea zilelor trecute se ridica un glas de ocară. Era al prietenilor mei de ieri. »Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea«. Bunii mei prieteni! Dușmani azi... Dușmanul de ieri, prieten azi! Îi zăresc și acum pe cei de ieri și între ei și pe mine, ca

dușmani, prietenului de azi! Azi îl privesc și-i cer iertare, pentru trecut și-i mărturisesc mai multe și între două străngeri la inimă, dușmanul de ieri mi-a rămas: prietenul de azi.

Cele două dorințe nemărginite au căzut în dreptul inimii mele: Mi-e dor de nemărginire.

Mi-e dor de Tine, Doamne!

Acestea sunt cele două dorințe nemărginite. Căderea lor șoptea prietenului de azi: ce binefăcătoare și de pace aducătoare clipe, mi-a făcut mie intrarea în »Oastea Domnului«. Ele îi cer iertare, dușmăniei de ieri și pecetluiesc iubirea de azi.

Ca ieri am avut prieteni și un dușman, iar azi am un prieten și mulți dușmani!

Dar mai fericit sunt azi că am un prieten!

Azi a venit și m'a întrebat... E prietenul de azi!

V. V.

*) Atragem atențiunea ostașilor noștri asupra acestui mișcător articol al fratelui nostru I. Gr. Opreșan. Cetîndu-l cu atenție ostașii noștri dela țară, vor afla cât au de îndurat și cărturarii cari intră în Oaste. Au de îndurat mai mult decât oamenii din popor. Pentru orice cărturar ce se prinde în unghia Evangheliei se face să ne aplecăm mereu, până la rănire, genunchii noștri în rugăciune de mulțumită lui Dumnezeu.

Viața mea a pierit întru nădejde deșartă.

(Cartea Iov 7, 6).

Să deschidem sf. Scriptură și la capitolul 7 al cărții lui Iov să citim câteva versete:

»Au nu este luptă viața omului pe pământ? Și ca a muncitorului cu ziua viața lui? Sau ca o slugă care se teme de Domnul său și caută umbră; sau ca un năimit, care așteaptă plata sa. Așa am ajuns și eu luni deșarte și nopți de durere s'au dat mie. De mă culc zic: când va fi ziua și dacă mă scol, iarăș când va fi seară, și mă umplu de dureri de seara până dimineața. Și se frământă trupul meu de putrezimea vermicilor; viața mea este mai scurtă decât graiul, și a pierit întru nădejde deșartă«.

Câtă durere, cât chin, câtă amarăciune și ce tristețe în cuvintele acestea ale bătrânului și nemângăiatului Iov. — După ce-și pierduse totul, avere copiii și trupul și-l vedea plin de bube și mâncat de vermi, mi se pare că avea dreptul să spună: viața mea se pierde întru desnădejde.

Mă întreb însă, cuvintele acestea nu le pronunțăm și noi în ceasuri de încercare?

Tu care ți-ai pierdut situația și-ți vezi sănătatea în pericol, copiii și prietini împrăștiați și rămas singur duci o viață fără temei și lipsită de avânt, nu strigi și tu: zilele mi se scurg în ticăloșie, nu mai am nici o nădejde, nici pe pământ și nici dincolo de marginile lui.

Cu toată această amarăciune, în profunzimea sufletului tău, în adâncul adâncului ființei tale, o voce pare

a se ridica: *Și dacă ar mai fi, totuș o speranță?! —* La acest glas timid răspunde venirea Mântuitorului nostru Isus Hristos, darul lui Dumnezeu pe pământ.

Unul dintre proroci a spus foarte potrivit: — O mare nădejde a cercetat pământul.

Da, nădejdea noastră este Hristos, cei ce nu mai nădăduiesc și se lasă biruiți de necazuri, nu sunt vrednici de-a se numi creștini, nici de-a fi considerați fiii ai Bisericii noastre. Căci, *Biserica este tabăra celor ce nădăduiesc.*

Asemenea vedem în *Evanghelia, cartea nădejdi.*

Mântuitorul este nădejdea descoperită din cer. Tot mereu ne face făgăduințe, promisiuni liniștitoare și mângăitoare.

În orice necaz al nostru este alături de noi, prin nădejdea ce-o avem în El înfruntăm orice durere și ne înălțăm privirile de pe pământ la cer.

Prin nădejdea în Mântuitorul, bolnavul se tămăduiește, păcatosul își află iertarea păcatelor, asemenea avem în El cu toții, dincolo de moarte, viața, viața fără de sfârșit.

Cu privirea ațintiți asupra Mântuitorului să cerem dela El în ceasuri grele să ne trimită nădejde, nădejdea care nu rușinează, după cuvintele sf. Pavel.

Căci rămânând întru nădejdea Lui Hristos și în Biserica sa, suntem părtași ai împărăției Lui și moștenitori ai vieții de veci.

Pr. Gh. Secaș.

Strânge pentru vecinicie.

*Ca un călător e omul
Cât trăiește pe pământ;
Drumul său nu-și săvârșește,
Decât când intră'n mormânt.*

*Orice clipă ce-o trăiește,
Este-un pas, ce omul face,
Către țara vecinicie,
De-unde nu se mai întoarce.*

*Faptele, sunt avuția
Sufletului, pe vecie;
De sunt bune, aduc milă,
De sunt rele — aduc urgie.*

*Doar ce sameni, vei culege;
Rod îți dă sămânța bună
Aruncată cu plăcere. —
Sameni vânt, culegi furtună...*

*Deci ia seama, frățioare
Și grijește'n drumul tău,
Să n'aduni în traista-ți pietri
Pentru scump sufletul tău.*

*Ci te străduiește zilnic
De se poate, sute, mii
Flori s'aduni, de fapte bune,
Să le ai în vecinicie.*

I. Marini, inv.-ostaș.

O asemănare potrivită.

Oamenii așezați la diferite depărtări nu aud deodată un sunet oarecare. Cei mai aproape de locul de unde pornește sunetul îl aud mai repede, cei mai îndepărtați îl aud mai târziu. Tunetul, care nouă celor de jos ne vine numai după câteva secunde, în văzduh aproape de nori poate fi auzit îndată după ce a luminat. La fel e și cu sunetul îndemnuirilor sfinte. Oamenii mai apropiați duhovnicește de ceiace este sfânt îl aud și-l înțeleg mai repede decât cei răi și îndepărtați.

Și după cum sunetul (unui clopot bunăoară) pătrunde mai

ușor prin apă decât prin aer iar prin obiectele tari și mai ușor decât prin apă, tot așa și sunetul bunelor vestiri pătrunde în unele suflete mai ușor în altele mai greu.

Mai curând sau mai târziu, mai ușor sau mai greu, orice suflet poate auzi sunetul cuvântului lui Dumnezeu.

Aceasta atârnă însă și de destoinicia propoveduitorilor.

Gh. Șoima.

Sfințire de steag.

Ostașii Domnului din com. Intorsura Buzăului jud. Brașov, invită pe toți frații ostași din jur să ieie parte la sfințirea steagului și la adunarea ce se va ține la 14 Septembrie a. c.

Istorioare de mare preț.

Nimic fără refacere.

Una din comunele noastre bisericești a avut darul dela Dumnezeu ca un preot luminat s'o păstorească zeci de ani. Da, este un dar dela Dumnezeu aceasta, întocmai cum este un dar și un învățător bun.

Sfințenia preotului nostru era cunoscută de toți. Puterea cuvântului era hotărâtoare pentru oricine îl asculta. Evlavia lui sfințea sufletul ascultătorilor. Vestea acestui preot s'a auzit la depărtări mari.

Intr'o bună zi vin creștini din alte părți *ca să asculte pe preotul nostru care servea lui Dumnezeu și prin darul lui Dumnezeu, oamenilor.*

După frumoasa slujbă dumnezească și după cuvântul de »îndreptare sufletească«, rostit de preot cu toată căldura sufletului său, — unul din noii ascultători a zis: »Acești oameni trebuie să fie oameni buni, după atâta dar dela Dumnezeu«.

»Bine ai zis că *acești oameni trebuie să fie buni*«, răspunde preotul care tocmai eșise din biserică. »Da, ar trebui să fie, altcum nici nu se poate. Un creștin care aude cuvântul Domnului zeci de ani și nici atunci nu s'a refăcut, de bună seamă soarta lui nu poate fi înfloritoare. Mi-e teamă să nu fie soarta lui, ca și a smochinului neroditor«.

Un creștin adevărat ține seamă de cuvântul sf. Evangheliei care ne spune: »Dacă n'aș fi venit și n'aș fi vestit evanghelia, păcat n'ar avea; dar dacă am venit și pe mine

m'au văzut și cuvântul meu au auzit și totuși nu s'au îndreptat, păcatul lor niciodată nu se va ierta« (Ioan 15, 22).

Omul renăscut.

Pentru omul renăscut lumea este cu totul nouă. Ori în ce privește omul parecă toate sunt nouă. Da, în adevăr este ceva nou la mijloc. Nu sunt lucrurile nouă, nici măcar simțul nostru cu care privim lucrurile. Au doară avem un alt ochiu prin care privim lucrurile; au doară cu un alt auz luăm cunoștință de cele întâmplătoare în viață? Nici decum, — ci este sufletul nostru nou, sufletul care lucrează prin văzul, auzul și celelalte simțuri ale noastre.

Viața omului renăscut este ca și a micului copilăș, pentru care totul este nou. Minuni sunt pentru el frații și surorile sale, minune întreaga casă părintească. Dacă e scos din casă se miră de toate. El trăiește încunjurat de minuni; până și lucrurile cele mai fără seamă pe care le disprețuia, le privește ca ceva nou, ca pe adevărate minuni. Așa trăiește omul renăscut sufletește, în lumea aceasta.

Imi aduc aminte de un tânăr care a ajuns să cunoască voia lui Dumnezeu, cum mi-a mărturisit cu toată sinceritatea sufletului său: »Nu știu Părinte! s'a schimbat lumea aceasta sau m'am schimbat eu, dar eu o văd cu alți ochi ca și până acum, o văd cu totul nouă«. »Așa este fiule! a fost răspunsul meu, »lumea este nouă pentru că viața ta este nouă. *Mort ai fost și ai înviat!*«

Pr. M. Neagu.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Pătrăuți de jos (j. Storojineț).

Mare bucurie am avut ostași în ziua de 15 August a. c. (Adormirea Maicii Domnului), fiind cercetați de frații din comunele Frătăuți, Horodnic și din Baharniești cu cari am fost la sf. Biserică, iar după masă am avut adunare condusă de părintele Ioan Suciu. Adunarea s'a început cu Tatăl nostru, apoi s'a cântat și cetit din Psaltire și din foaia Oastea Domnului, iar după-ace am mai cântat câte-va cântării, am încheiat adunarea cu o frumoasă rugăciune despărțindu-ne cu multă dragoste unii de alții.

Un ostaș.

Din Int.-Buzăului (j. Brașov).

Frumoasă adunare am avut Ostași Domnului din Int.-Buzăului, Vamași Teliu, ce s'a ținut în com. Băcel unde de dimineață am luat parte la serviciul divin după care s'a anunțat programul de după amiazi.

După amiazi ne-am adunat la școală unde ne-am petrecut în Domnul cu cântări și cetiri din sf. Scriptură și alte cărți religioase.

O mișcătoare de suflet vorbire ne-a ținut d-nul inv. Gheorghe Negrea din Băcel, mâncând dela cuvintele Mântuitorului, (Marcu cap. 16 v. 45) unde zice: »Mergeți în toată lumea și propoveduiți evanghelia la toată făptura«.

Apoi ne-am despărțit în D-nul.

Gheorghe Baci, ostaș.

În Oaste au mai intrat:

Din Călugăra (jud. Bacău): Iorgu Palade. — Din Borșani (jud. Putna): Niță Plop.

Din Gurani (jud. Bihor): Jude Magdalena, Ardelean Sânziană, Coste Ana. — Din Pecica (județul Arad): Iuliana Panta.

Din Slăvești (j. Vâlcea): Stoica D. Nicolae.

Din Tamari (jud. Bacău): Neculai Costin Breahnă, Gheorghe I. Chițăș, Iordache Stoica și soția Mandița și fiul Ioan. — Din Pâncești (jud. Bacău): Catinca N. Dingă și fiul Constantin. — Din Ruși (jud. Bacău): Vasile Săulea și soția Maranda și fii Gheorghe și Ioan.

Din Certești (județul Tutova): Nică S. Paiu și soția Natalia și fiii Ileana, Maghița, Tinca și Paulina.